

Folketingets Ombudsmand
Gammeltorv 22
1457 København K

Sendes også med post

20. januar 2008

Vedr. Gaderummet, J.nr.: 2007-4165-000, Sagsbehandler: NA5

Gaderummet har nu fået tilbagemelding fra Københavns Kommune, på brev fra Folketingets Ombudsmand, der har bedt kommunen om at besvare vores henvendelse. Se [2008-01-09 Socialforvaltningen. Svar til Gaderummet på klage modtaget via Ombudsmanden.](#)

Desværre stadig ikke identifikation og dokumentation

Men tilbagemeldingen svarer igen ikke på spørgsmålene fra Gaderummet, hvad angår identifikationen af de ”psykisk syge”, hvis tilstedeværelse i Gaderummet og Gaderummets forholden sig hertil, skulle have været central i Socialudvalgets beslutning om at afvikle Gaderummet.

Vi må derfor fremsætte vores klage til Ombudsmanden over indholdet i forvaltningens svarbreve og specielt manglende identifikationer af udpegede personer, idet Gaderummet ellers lukkes på anonyme udtalelser, og udtalelser der er grund til at betvivle ikke er behandlet korrekt eller er fejlvurderet, baseret på kendsgerninger, der ikke fandt sted. Men på grund af sagens kompleksitet må vi formelt forbeholde os at genfremsætte vores oprindelige klage over selve beslutningen om at lukke Gaderummet, fyre personale og bortvise den daglige leder med øjeblikkelig virkning.

Forvaltningen skriver i brev af 9.januar 2008, at ”det indgik som et væsentligt vilkår for den politiske godkendelse af Gaderummet som projekt, at de psykisk syge unge i Gaderummet fik tilbud om psykiatrisk behandling. Det skal understreges at denne oplysning ikke i sig selv kan betragtes som en kritik af Gaderummet. Forvaltningen har hele tiden været klar over, og har også accepteret, at der opholdt sig psykisk syge unge i Gaderummet”. I Tilsynsrapporten hedder det ligeledes vedr. forhistorien for Gaderummet:

” I perioden fra 2001 til 2003 blev Gaderummet drøftet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget mange gange og der blev nedsat en arbejdsgruppe, der skulle følge Gaderummet på nært hold. Blandt de forhold som indgik, var, at unge med psykiske lidelser blev holdt borte fra psykiatrisk behandling på grund af stedets generelle skepsis over for det psykiatriske behandlingssystem. I 2003 blev der indgået en aftale mellem Københavns Kommune og Socialministeriet om bevilling af satspuljemidler. En af betingelserne for bevillingen var, at Gaderummet skulle være omfattet af Københavns socialfaglige tilsyn og sundhedsfagligt tilsyn fra embedslægen. Det blev samtidigt muligt for Gaderummet at flytte til mere velegnede lokaler.

Gaderummet flyttede ind i nye lokaler i Rådmandsgade på Nørrebro i maj 2005” (s.2 i [Tilsynsrapport 2006](#)).

Tilsynet skylder anstændighedsvist at nævne, at Socialudvalget handler på deres skepsis ved at pålægge Gaderummet en psykiatrisk konsulentordning, hvilket senere fører til indgåelse af aftale med Henrik Rindom, Hvidovre Hospital. Gaderummet var glad for ordningen, og det hed også i starten, at forvaltningen ville forhøje Gaderummets budget med udgifterne hertil, kr.100.000 om året, men det er uklart om det også skete.

Det skal også tilføjes, at såvel Konsulentkompagniet, der ”oversætter” Gaderummets praksis til forvaltningssprog i 2002-2003, som CASA i 2002, der eksternt evaluerer Gaderummet – begge udvalgt af kommunen - på intet tidspunkt bekræfter de forbehold vedr. psykiatrisk bistand, som kommunens følgegruppe udtrykker. Både Konsulentkompagniet og CASA kommer over lang tid meget i Gaderummet.

Gaderummet mener fuldt ud at have levet op til sin omsorgspligt, da Gaderummet og undertegnede leder vedvarende sikrede de unge i Gaderummet muligheden for konkret psykiatrisk behandling. Det skal nævnes, at flere unge i Gaderummet, op igennem 2005 og 06 af Gaderummets ledelse, fik krav om samtale med psykiatrisk konsulent Henrik Rindom, hvad de også efterlevede.

Når forvaltningen endelig skriver, at ”Tilsynets kritik rettede sig imod, at Gaderummet ikke i tilstrækkelig grad havde sikret sig, at de unge med psykisk sygdom kom i psykiatrisk behandling”(s.3), så kan vi ikke genkende kritikken. Og derfor bliver det endnu mere relevant, at der fremkommer dokumentation for de påståede svigts.

Et ikke uvildigt tilsyn

I forbindelse med sagen om bostedet Tokanten, har såvel Socialborgmesteren og Overborgmesteren i København udtalt, at der er grund til at se på Tilsynets uafhængighed, jf. [Information 18.december 2007. Tilsyn af bosteder skal privatiseres](#). I tilfældet bostedet Tokanten skulle Tilsynet have svigtet igennem 8 år. Vi mener at Tilsynet også har svigtet i Gaderummets sag, og at der ikke er den sammenhæng mellem ”tilsynsførende observationer og samtaler, og tilsynets konklusioner”, som det postuleres på side 3 i Socialforvaltningens brev af 9.januar 2008.

Vi savner en dokumentation herfor, og mener ikke at forvaltningen kan begrunde korrektheden af Tilsynets observationer, samtaler og konklusion, ved at henvise til en generaliseret påstand om, at ”efter tilsynets vurdering var årsagen hertil, at der hos medarbejderne i Gaderummet var en anden opfattelse af medicinsk behandling end den, der gælder i behandlingspsykiatrien”. Et konkret svigt må vel begrundes, ikke kun generelt, men konkret, når det hævdes at det ER sket. Såvel svigt på det generelle niveau, dvs. misligholdelse af aftale, som svigt på det konkrete niveau, bestrides af Gaderummet.

Kommunen har tidligere henvist til en Projektbeskrivelse vedrørende Gaderummet. Vi må antage at det er den endelige projektbeskrivelse fra år 2002, [Gaderummet. Projektbeskrivelse december 2002](#). Projektbeskrivelsen blev udarbejdet af kommunens følgegruppe Konsulentkompagniet, i samarbejde med Gaderummet, og den godkendes af forvaltningen inden den blev tilsendt til Socialministeriet som Gaderummets ansøgning om midler. I Projektbeskrivelsen omkring hvad Gaderummet arbejder med, kan blandt andet læses:

” Personer af begge køn, som er karakteriseret ved at have haft længerevarende kontakt med psykiatriske behandlingssystemer. De er diagnosticeret psykisk syge. Andre er ikke diagnosticerede, men har tydelige psykiske vanskeligheder. Nogle er såkaldt dobbeltdiagnosticerede, såvel med en psykiatrisk som en misbrugsdiagnose. I begge grupper er de fleste kontanthjælpsmodtagere med eller uden bolig. I løbet af årene er deres sociale netværk blevet slidt op, og de er nu isolerede. De henvender sig med et ønske om at kunne komme til at leve et liv uden behandling, medicin og pension”(s.6),
samt:

”Der arbejdes i rådgivningen såvel med brugere, som tager medicin som med brugere, der ikke ønsker at være medicinerede”(s.14 i [Gaderummet. Projektbeskrivelse december 2002](#)).

Tilsynet fremhæver imidlertid, at ”samarbejdet med behandlingspsykiatrien er præget af forskellige holdninger til, hvordan psykisk sygdom behandles”, og der fortsættes:

”De unge psykisk syge oplever derfor modsatrettede behandlingsmetoder, hvilket kan vanskeliggøre resultater af behandlingen, eller at man risikerer at den unge ingen psykiatrisk behandling får.

Samarbejdet med gadesygeplejersken fungerer godt og hun er opmærksom på de psykiatriske sygdomme, ligesom den tilknyttede psykiater er det”(s.9 i [Tilsynsrapport 2006](#)).

Tilsynet konkluderer efterfølgende med følgende påbud:

”Tilsynet giver påbud om, at Gaderummet tager initiativ til at forbedre samarbejdet med behandlingspsykiatrien og at Gaderummet ikke anbefaler de unge, at holde op med at tage medicin uden at det er drøftet med en psykiater. Det skal sikres, at de unge der har behov herfor, kommer i psykiatrisk behandling”(s.9 i [Tilsynsrapport 2006](#)).

Sidste sætning i dette afsnit, mener vi er lovstridig i sin formulering. I gældende lovgivning er der ikke belæg for gennemsætning af ambulant tvang på bosteder. Det ligner at Tilsynsførende har handlet som om at et lovforslag herom fra 2005 er blevet vedtaget. Men, lige som tidligere gange, skete det ikke. Ønsket om ”ambulante tvang” blev taget ud af lovforslaget før anden høring i Folketinget, grundet at det strider mod psykiatriloven og retsplejeloven. For hele sagen se [2005-06 - L 140 BEH3 fredag 2.juni 2006, Tale \(NB\), Samtlige taler: 12\) Tredje behandling af lovforslag nr. L 140: Forslag til lov om ændring af lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien og retsplejeloven](#).

Det skal endvidere nævnes, at Gaderummets holdning til medicin ikke består i en sort-hvid tilgang, som Tilsynet lægger op til.

Som tidligere fremhævet, kan Gaderummet ikke finde nogen svigts, hverken på et generelt eller et konkret område. I Projektbeskrivelsen står således også:

”Brugerne kan enten benytte rådgivningen eller værestedet, men kan også vælge at benytte begge muligheder samtidig. I nogle tilfælde kommer brugerne til rådgivningen via værestedet. I andre tilfælde er det omvendt.

I deres samspil og den åbne tilgang til værestedet virker de to enheder indirekte opsøgende. Det giver mulighed for at samle nogle unge op, som ellers ville være overladt til sig selv i kraft af deres egen holdning til de mere etablerede behandlingsformer og disses forholden sig til de unge.

I sit samspil kan stedet udgøre et fast holdepunkt for en del yngre psykisk syge. Nogle kan fastholde sig i kraft af samspillet mellem rådgivningen og værestedet, mens andre primært fastholdes i kraft af samspillet mellem værestedet og bomuligheden.

Arbejdet i rådgivningen hviler på følgende principper:

Arbejde på brugernes præmisser det er brugernes opfattelse af egne problemer, som er udgangspunktet for samarbejdet.

Total Åbenhed - det er et princip at samarbejdet fra medarbejdernes side hviler på en total åbenhed i forhold til brugeren. Dette indebærer, at brugeren er informeret og deltager i alle beslutninger, som vedrører brugeren selv. I arbejdet forbliver fokus på brugeren, og styringen forbliver i hele processen i brugerens hænder.

Ubundet tilgang - samarbejdet med brugeren er ikke bundet til en bestemt teoretisk eller terapeutisk retning, men bestemmes af de behov brugeren har. Der arbejdes i rådgivningen såvel med brugere, som tager medicin som med brugere, der ikke ønsker at være medicinerede”(s.14 i [Gaderummet. Projektbeskrivelse december 2002](#)).

Tilsynet retoucherer Gaderummets egen tilgang til arbejdet helt væk, trods at denne har skabt et fungerende sted for unge fra gaden, og et sted hvor disse unge får mulighed for at få den hjælp, de efterspørger, og som har vist sig at være anvendelig if. de unges behov. Tilsynets påbud ændrer, uberettiget og uden påviselig grund, grundlæggende på Gaderummets godkendte målgruppe og faglige tilgang hertil.

Det skal tilføjes, at Gaderummet i al sin levetid har arbejdet med de mest vanskelige unge, med diagnose eller ej, og hvor nogle har ønsket et alternativ til det traditionelle psykiatriske system, jf. vores første bevilling fra 15M-puljen i 1999 til arbejde med ”udviklingsprojekt til forbedring af ikke-indlagte psykiatriske patienters forhold”(J.nr.87131-0308).

Projektbeskrivelsen er udarbejdet i 2003, og udarbejdet på baggrund af Gaderummets samlede arbejde. De beskrevne grupper af personer er del af Gaderummets historie og praksis, herunder årelang praksis med mange unge med dobbeltdiagnoser – og som før oprettelsen af Gaderummet var et defineret kæmpeproblem på gadeniveau på Indre Nørrebro. Gaderummet har på tidspunktet mere end 6 års erfaring med ovennævnte definerede grupper, og den daglige leder yderligere mere end 10 års erfaring med grupperne. I tiden efter at Gaderummet flyttede til nye lokaler, er andelen af unge med (dobbelt) diagnoser blevet mindre, men så bliver de også mere synlige i Gaderummets samlede billede.

Vi mener derfor at være godkendt til at være et frirum og et alternativ til de, der ikke ønsker medicin, og selvfølgelig skal det være forsvarligt, men det mener vi også til fulde at have sikret i Gaderummet. Men Tilsynets samtidige kritik – som vi ikke få dokumentation for – fjerner med ét de unges mulighed for at komme til at leve uden medicin, hvilket vi mener at være godkendt til.

I Tilsynsrapporten fra 2006 skriver Tilsynet indledningsvist:

” Tilsynet talte med mange af de unge, hvoraf en var 17 år gammel. De fleste af de unge vi talte med tilhørte målgruppen, enkelte var dog, efter vores vurdering, svært psykisk syge”(s.4 i [Tilsynsrapport 2006](#)).

Der er dog ikke, jf. Projektbeskrivelsen, belæg for, at Tilsynet kan udtale, at de ”svært psykisk syge” ikke tilhører målgruppen, som udtalelsen lægges op til. Det går igennem hele Gaderummets historie og praksis, og alle skrivelser, at alle er velkomne i Gaderummet, uanset adfærd og udtryk,

men tilhører man ikke målgruppen, skal man kunne bidrage til, at der er plads, rum og ressourcer til netop de unge i målgruppen.

Når Tilsynet skriver, at de "har taget hensyn til Gaderummets "historie" og det alternative normsæt"(s.3 i [Tilsynsrapport 2006](#)), så mener vi ikke, at det er tilfældet. Det ligner at Tilsynet ikke har kendt til projektet, den ubundne tilgang og det medicinfrie alternativ, jf. projektbeskrivelsen.

Med disse henvisninger er der yderlige belæg for, at tilsynet af Gaderummet ikke er foregået korrekt, hvorfor vi desværre må anmode Folketingets Ombudsmand om at gå ind i vores sag.

To andre psykisk syge, via Socialborgmester Mikkel Warming

Efter Tilsynsrapportens endelige fremkomst d.3.januar 2007, har Socialborgmester Mikkel Warming fremsat yderlige påstande om andre "svigtede/vanrøgtede psykisk syge" i Gaderummet, som vi heller ikke har fået dokumentation for. Påstandene fremsættes på et møde i Enhedslisten i Medborgerhuset Nørrebro, se [Referat af møde d.12.september 2007](#), samt udtalelserne i TV-Lorry, [2007-08-17 TV2 Lorry Balladen om Gaderummet \(04:20\)](#), og læserbreve i [Information 20.september 2007. Socialborgmester Mikkel Warming. Gaderummet fortsætter](#), og [Enhedslistens Medlemsblad. Gaderummet fortsætter – men med en anden leder, v/ Mikkel Warming.](#)

Vi kan ikke i nogle af tilfældene, hvis de skulle eksistere, se, at der har været indgivet nogen klage fra brugere eller pårørende til brugere til Patientklagenævnet, hvilket er den lovformelige fremgangsmåde.

Vi vil selvfølgelig også gerne have svar på, hvem disse andre to psykisk syge er, som skulle være vanrøgtet af Gaderummet eller i hvert fald af dets ledelse, og som er udtalt som grund til afviklingen af Gaderummet, og ikke bare til afsættelsen af ledelsen i Gaderummet.

Så længe kommunens svar på disse centrale område ikke er givet, er det umuligt at tage stilling til kommunens samlede svar på Gaderummets klage over lukningen. Kommunens svar giver ikke mening. Oprindeligt kunne vi ikke handle, for at rette op på en tilsynskritik, for vi kunne ikke få at vide, hvem det angik. Situationer her 14 måneder efter er den samme. Tænk hvis et hospital fik påbud for ikke at leve op til Brandvedtægterne, og ikke kunne få svar på, hvor de var brudt!

Afsluttende

Det må være evident, at Gaderummet kan få svar på, hvad det har gjort galt, og at der er dokumentation for det fra kommunens side.

Vi mener at kommunen har træneret vores klagesag helt urimeligt, og vi synes ikke længere vi bare kan være tjent med en ny runde hvor kommunen igen trækker tiden og snakker udenom, samtidig med at kommunen ved at tilbageholde vores midler, ødelægger vores arbejde uden grund, og bringer de unges trivsel og velfærd i alvorlig fare.

Med venlig hilsen

Gaderummet
v/
Kalle Birck-Madsen